

РЕШЕНИЕ

№ 6579

гр. София, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 02.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7587** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.42з, ал.1, т.1 вр. с чл.10, ал.1 т.6 и т.25 и чл.44 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на А. Н. [дата на раждане] гражданин на У. срещу ЗАПОВЕД рег.№8177ОЧ-18 от 08.07.2021г. на Началник на гранично полицейско управление /ГПУ/ -С., с която на лицето е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите –членки на Европейския съюз“ за срок от три години“.

По изложените в жалбата съображения се моли същата да се уважи. На първо място се твърди, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, доколкото няма доказателства издалият заповедта да е упълномощен от някое от лицата по чл.44, ал.1 от ЗЧРБ. На следващо място се визира, че е нарушен чл.14, ал.2 от АПК с оглед на обстоятелството, че адресата на заповедта не владее български език, поради което е следвало да му се назначи преводач, но не от руски език, а от украински. Релевира се довода, че заповедта е постановена и при липса на мотиви. Твърди се, че не е посочено името и длъжността на издалия заповедта, основанието за налагане на ПАМ, както и данни идентифициращи лицето. Подчертава се, че предмет на съдебен контрол следва да бъде не дали има основание за налагане на мярката, а за конкретно основание, посочено от ответника. Акцентира се, че предложението посочено в заповедта не е известно на адресата й. От друга страна чл.42з, ал.1 т.1 от ЗЧРБ за прилагане на мярката препраща към чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, които случаи са изчерпателно изброени и сред тях не е този на оспорвания. Също така визириания

чл.24 пар.1 б.“а“ от Реглмент 1861/2018 се твърди, че също не може да бъде основание за налагане на мярката. Обобщава се, че жалбоподателят не е осъждан, както и няма наложена мярка по чл.1 от ЗЧРБ вкл. и данни да е заобиколил националното или общностното право. С оглед изложеното се моли да се отмени заповедта.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д.. Претендира разноски.

Ответната страна –чрез юрк.Н. – моли да се отхвърли жалбата като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата е депозирана на 12.07.2021г. по отношение на връчване на 08.07.2021г, поради което се прави констатацията, че е в срок, както и доколкото е от адресат на акта, засегнат от същия неблагоприятно- е допустима и следва да се разгледа по съществото ѝ.

По съществото на спора се установява следното:

С обжаваната заповед издадена от Началник на гранично полицейско управление /ГПУ/-С.- на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите –членки на Европейския съюз за срок от три години“.

В заповедта е посочено, че е получено писмо от ДМОС за самоличността на лицето рег.№А-18626 от 08.07.2021г., за идентифицирането му като А. Н., но представящ се като А. Щ., задържан на Аерогара С. на 07.07.2021г. с паспорт №FU51675 издаден на 20.03.2019г., което лице фигурира в няколко бюлетина на И. К., включително в червен бюлетин с цел арест и екстрадиция, поради което на основание ч.2з, ал.1 т.1 вр. с чл.10, а.1 т.6 и т.25 от ЗЧРБ и чл.24, §.2, б.вот Реглалент 1861/2018г. и мотивите, изложени в предложение рег.№8177р-16362 от 08.07.2021г.- е наложена процесната ПАМ. Описана е и заповед рег.№06з-1022 от 26.09.2019г. на директора на РДГП-Аерогари.

Част от преписката е докладна записка от 07.07.2021г. на л.16, с която се предлага налагане на мярката. Видно от това предложение –на 07.07.2021г. в 19.00ч. на ГКПП Аерогара С. за излизане от страната с полет FU973 за В. в бизнес салона се е явило лицето А. Щ., гражданин на У., идентифицилащ се с паспорт №FU51675 издаден на 20.03.2019г., по отношение на чието достоверност са възникнали съмнения и лицето е отведено за контрол на втора линия. За редовността на документа е направено експертно изследване, видно от което паспортът е преправен, а лицето от снимката и приносителят на документа са идентични лица. Образувано е ДП 8177зм-16229/07.07.2021г. на ГПУ С..

Към преписката е и протокола за доброволно предаване на паспорта, върху който протокол е посочено, че лицето отказва да се подпише –л.19. Приложена на л.20 е декларацията от лицето с отговори на английски дали има необходимост от медицинска помощ, от специална храна, от адвокатска защита и т.н..

Приложен е и протокол за лично обиск, видно от който не са открити забранени вещества.

Приложени са и експертни справки №693 от 07.07.2021г., №694 от 07.07.2021г., копия от билета, протокол №1227 от 07.07.2021г. за запознаване на лицето с контрола на втора линия.

Има и дактилоскопна карта със снети отпечатащи на лицето.

Представена е и заповед №4064з-1022 от 26.09.2019г. на л.28 видно от която Директора на РД Гранична полиция-Аерогари упълномощава зам.директорите, както

и началници на ГПУ и зам.началниците да налагат ПАМ. Представена е и заповед №8121К -11358 от 21.12.2018г., съгласно която Т. Ш. началник гупа ОИД при ГПУ- С. е преназначен на длъжност Началник на ГПУ-С..

Съгласно указанията на състава – е представено и писмо от началник отдел „И. и ММО“ при дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при МВР, от 08.07.2021г., видно от което /л.40/ задържаното лице е А. Н., включен в бюлетина за издирване и по молба на И. К. следва да бъде задържано в съответствие с международните договори.

СЛЕДОВАТЕЛНО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Не се споделя възражението на оспорващия, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. В самата заповед е описана заповед №4064з-1022 от 26.09.2019г. на л.28, видно от която Директорът на РД Гранична полиция-Аерогари упълномощава и началниците на ГПУ /сред които Т.Ч./ да налагат ПАМ.

Не се споделя довода, че заповедта няма мотиви. В същата са посочени фактическите основания за издаването ѝ, които отделно се съдържат и в предложението в по-подробен вариант с описаните процесуални действия и експертни заключения.

Не се възприема възражението, че производството не е било осъществено в присъствието на преводач. Такъв се е разписал, никъде жалбоподателя не е отразил, че възразява по отношение на превода или че не разбира същия. Видно от документите по преписката, когато не е бил съгласен –е обективирал несъгласието си. В тази връзка е и отказа му да подпише протокола за доброволно предаване на паспорта, но доводите от процесуалния представител в съдебно заседание –са неотнормими. Как е оформено предаването не води до опорочаване на настоящето административно производство.

По съображенията по същество: съставът споделя доводите на жалбоподателя за липса на правно основание. На първо място като правно основание е посочена разпоредбата на чл.42з, ал.1 от ЗЧРБ, която разписва налагането на конкретната мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на ДЧл. на ЕС за срок до 5 години“. В ал.1 са посочени изчерпателно основанията за това в 3 подточки. Т.2 и т.3 са неотнормими, доколкото самият орган е обвързал издаването на заповедта с т.1, която препраща към чл.10, ал.1 от ЗЧРБ /т.2 визира издаването на срок за доброволно напускане при условията на чл.39б, ал.4 от ЗЧРБ т.е. заплахата за националната сигурност, а т.3 неизпълнено задължение за връщане/. Посочената норма в заповедта на чл.10, ал.1 т.6 от ЗЧРБ позволява налагането на ПАМ при осъждане за умишлено престъпление в РБ, за което се налага не по-малко от 1г. ЛС. В предложението е посочено, че е започнало досъдебно производство №8177зм-16229/2021г. по описа на ГПУ, но по преписката няма данни за осъдителна присъда, както и предвид датата на деянието и издаването на заповедта- разлика от 1 ден- няма и как да има. Чл.10, ал.1 т.25 от ЗЧРБ също е визирана и същата е свързана с наложена ПАМ по л.41 от закона т.е. „връщане“, за което също няма данни -не е посочено като фактическо основание в заповедта и не се намира сред материалите по преписката. Съставът намира, че по относимо основание е това по чл.10 т.7 и т.10 от ЗЧРБ, ако с използването на преправения документ жалбоподателят е нарушил граничния и паспортно-визовия режим, но от защитата се възразява, че лицето не е влизало или излизало от територията на РБ, а е ползвало вътрешен полет, както и съдът има задължение относно материалната законосъобразност на акта да провери посоченото в същия основание –а не да търси друго.

Последното основание, визирано в заповедта, е чл.24 §.2 б.в от Регламент 1861/2018г., който регламент е свързан със създаването и използването на ШИС и видно нормата със същата се регламентиращ условията за въвеждане на сигнали за отказ за влизане и пребиваване. По б.в това е, когато гражданин на трета държава е заобиколил или направил опит да заобиколи националното право или правото на съюза относно влизането и престоя на територията на ДЧ. Следователно - отново изискването е свързано с нарушаване на правилата във връзка с влизането, както и има ново основание във връзка с престоя. Тези изисквания са твърде общи за разлика от б.а, която се припокрива с чл.10, ал.1 т.б от ЗЧРБ и б.б, свързана с други точки на чл.10. При всяко положение §.2б.в е във връзка с §.1 б.а и следва да има заключение въз основа на индивидуална преценка, включваща и оценка на личните обстоятелства, че присъствието на гражданина ще е заплаха за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност или е приет съдебен или административен акт за отказ за влизане или пребиваване. Следователно и посочената хипотеза не е приложима.

Гореизложеното – прави издадения акт материално незаконосъобразен. Посочените в същия разпоредби като правно основание не съответстват на изложената фактическа обстановка. Следва да се има предвид, че липсват и мотиви относно срока на наложената ПАМ, което съдът конкретно не намира за съществено процесуално нарушение.

В заключение – постановената заповед е издадена от надлежен орган, в производство без допуснати процесуални нарушения, но в противоречие с материалния закон, поради което жалбата е основателна и следва да се уважи.

С оглед изхода от спора трябва да се присъдат и разновки по списък на л.45 от 810лв., сред които и адвокатско възнаграждение от 800лв., което не е прекомерно.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалбата на А. Н. [дата на раждане] гражданин на У.

ОТМЕНЯ като материално-незаконосъобразна **ЗАПОВЕД** рег.№81770Ч-18 от 08.07.2021г. на Началник на гранично полицейско управление /ГПУ/ -С., с която на лицето е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите –членки на Европейския съюз“ за срок от три години.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“-МВР да заплати на жлбоподателя А. Н., [дата на раждане] гражданин на У., разности по делото в размер на 810лв..

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: